

„Aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.”

Miről szól nekem ez a mondat? Egyrészt a feltétlen bizalomról, másrészt a felelősségről.

Bizalom.

Jézus küldötte felé olyan bizalommal lehetek, mintha maga Jézus jönne hozzám. Akihez pedig Jézus jön, az olyan, mintha az Atya jönne. Lehetséges ekkora bizalom? Eljön hozzám egy ember, akit talán alig ismerek, de Jézus küldötteként jön, ezért olyan bizalommal lehetek hozzá, mintha az Atyaisten kopogtatna az ajtómon. Úgy gondolom, ez egy tökéletes, ideális esetben valósulhat meg. Amikor ez megvalósul, már közel van az Isten Országáa.

A mi világunkban felnőtt és megedződött embernek már annyi csalódása, keserű tapasztalata van, annyszor becsapták, hogy nemigen tud egy ismeretlen felé száz százalékgig bizalommal lenni. De a bizalmat ki lehet érdemelni, rá lehet szolgálni. Ez Jézus küldötteinek felelőssége. Szavaink és tetteink legyenek annyira összhangban, hogy bízzanak bennünk, akikhez küldöttünk. Egy közösségnek nagy értéke lehet, ha magas a bizalom szintje.

Amilyen hosszú és nehéz egymás között kiépíteni a feltétlen bizalom légkörét, olyan könnyen és pillanatok alatt le lehet rombolni. A bizalom nem a tiszták és tökéletesek kiváltsága. Sőt. Mindig gyanús, ha valaki makulátlan, soha sem hibázik, mindenben száz százalékra teljesít. Inkább azokban bízunk, akik képesek a hibáikat, botlásaikat, határaikat is elismerni, őszintén felvállalni. Akik nem a szőnyeg alá söprik a kudarcaikat, hanem arról is képesek beszámolni, vagy elismerik, hogy ebben-abbban tévedtek.

Vannak-e barátaim, akik előtt lehetek kozmetikázás nélkül olyan, amilyen a valóságban vagyok? Van-e olyan barátom, aki bátran mutathatja felém az árnyékos oldalát is, mert bízhat bennem, hogy úgy is szeretem?

Mivel romboltam a közösségemben a bizalmat?

Van-e, volt-e bátorságom korrigálni?

Teszek-e azért, hogy a közösségemben növekedjen a bizalom szintje?

Balogh Laci, Debrecen